Επιμέλεια ΘΑΝΑΣΗ ΓΚΟΒΑ

ΑΧΑΪΚΑ καὶ ΑΜΑ

ΣΗΜΕΡΑ ΤΑ ΦΩΤΑ κι' ὁ φωτισμός. — 'Η χαρὰ μεγάλη κι' ὁ 'Αγιασμός. — 'Ο Λαός μας διατηρεῖ πολλὰ ἔθιμα καὶ περισσότερο ἐντονα σὲ περιοχές, ὅπου οἱ προβολεῖς τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐξαφανίση καλλικατζάρους, θαύματα καὶ παιδικὲς προσμονές. ⁂ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΟΜΩΣ μὲ τὴν κατάδυση τοῦ Σταυροῦ ὅλα ἀγιάζονται, ὅλα παίρνουν ξεχωριστὴ δύναμη. — Οἱ κάτοικοι πολλῶν παραλίων περιοχῶν μεταφέρουν τὰ γεωργικά τους ἐργαλεῖα στὴ θάλασσα (καθώς καὶ ὅλα τὰ «ἀνάχρεια» τοῦ σπιτιοῦ) γιὰ νὰ τὰ πλύνουν μὲ τ' ἁγιασμένα νερὰ τῆς θάλασσας ἢ τοῦ ποταμοῦ. ⁂ Ο ΛΑΟΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ὅτι ἂν ὁ Σταυρὸς δὲν βρεθεῖ, κάτι κακὸ πρόκειται νὰ γίνη στὸν τόπο. —Καὶ οἱ παληότεροι διηγοῦνται πολλὰ γιὰ τὶς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ Σταυρὸς χάθηκε καὶ πράγματι, ἀπετέλεσε κακὸν οἰωνό. ⁂ ΤΟ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΙΝΑΙ μιὰ παληὰ συνήθεια στὸ χωριὸ Σιναπλὶ τῆς Θράκης. — Μόλις τελειώνει ὁ παπᾶς τὸν ἁγιασμό, τὸν βάζουν ἐπάνω σὲ μία ἄμαξα καὶ τὸν πηγαίνουν ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ σὲ μιὰ βρύση. — Ἐκεῖ τὸν λούζουν γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ τὴν εὐλογία τοῦ χωριοῦ. — Μετὰ γυρίζουν στὴν ἐκκλησία καὶ μοιράζουν κουλούρια μὲ ἕνα σταυρὸ στὴ μέση.

ΠΡΩΪΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Καρδιὰ καὶ πνεῦμα

ΜΕΣΑ ἀπὸ ἕνα καινούργιο βιβλίο του ὁ Ρομπὲρ Ἐσκαρπὶ τέμνει μὲ ἀρκετὴ τόλμη τὰ προβλήματα τῆς Ἀριστερᾶς ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσει τὴ σύγχρονη φυσιογνωμία της χρησιμοποιώντας ὄχι μόνο τὶς μεθόδους τῆς ἀντικειμενικῆς ἀνάλυσης ἀλλὰ καὶ τὰ βιώματά του.

Ὅπως σημειώνει ἡ γαλλικὴ «Μόντ», ἄλλωστε, ὁ Ρομπὲρ Ἐσκαρπὶ, αἰσθανόταν τὴν Ἀριστερὰ ἂν ὄχι ἀκριβῶς σὰν θρησκεία, πάντως σὰν θρήσκευμα. Ἡ ἀναλογία αὐτὴ ἔχει πάει πιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιεῖ. Αὐτὸ ποὺ μᾶς δίνει σήμερα, εἶναι ἡ ἐξομολόγηση ἑνὸς παιδιοῦ τῆς Ἀριστερᾶς. Μιὰ ἐξομολόγηση, χωρὶς μεταμέλεια βέβαια, ὅπου ἡ ἐξέταση τῆς συνειδήσεως δυναμώνει τὴ σταθερὴ ἀπόφαση μέσα σὲ μιὰ εἰλικρινῆ προσπάθεια ταπεινοφροσύνης. Ὁμολογεῖ ἀκόμη καὶ νεανικὰ ἁμαρτήματα ποὺ ἄλλοι προτιμοῦν νὰ ξεχνοῦν. Δεχτῆτε τὸ Μόναχο, κι' ὕστερα τὸ Σύμφωνο Στάλιν — Χίτλερ. Καθὼς καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ὅμως πρέπει νἄχει κανεὶς καρδιὰ γιὰ νἆναι ἀριστερὰ. Καὶ τὸ κεφάλι, ἔχει κι' αὐτὸ τὸ λόγο του. Καθὼς καὶ ἡ ψυχὴ σὲ ὅλες τὶς καταστάσεις. Καὶ ὁ ὡραῖος αὐτὸς συνδυασμὸς εὐγενῶν ὀργάνων καὶ ἔντονα συναισθηματικῶν σπλαχνῶν ξεχνᾶ ἕνα στοχασμὸ ποὺ μέσα ἀπ' τὶς ἰδέες καὶ τὶς ἀρχὲς, τὶς ἀναλύσεως καὶ τὶς λογικές, παραμένει πάντα σαρκικός.

Ὁ πατέρας τοῦ Ρομπὲρ Ἐσκαρπὶ ἦταν δάσκαλος κι' ὁ παπποῦς του ἐργάτης. Τὸ παιδὶ «βύζαξε» λοιπὸν ἀπὸ τὸ γάλα τῆς Ἀριστερᾶς. Γι' αὐτὸ ξέρει καὶ καλλίτερα πὼς κάτι τέτοιο οὔτε ἀρκεῖ, οὔτε ἀπαραίτητο εἶναι. Ἡ ἔνταξη του ἢ μᾶλλον τὸ ὁμοούσιό του μὲ τὴν ἀριστερά, ἡ προσωπική του ἐπιλογή, ἂν ἡ στράτευση ἀποτελεῖ ἐπιλογὴ (ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁποιουδήποτε ἄλλου) παραμένει ἕνα μυστήριο.

Τελικὰ ἀποδοκιμάζει τὴν τρομοκρατία. Δὲν φθάνει ὡστόσο μὲ χρι τοῦ σημείου νὰ τὴν ἀπορρίψη ὁλοσχερῶς. Στὸν Μπάαντερ ὄχι. Ἀλλὰ στὸν Σαὶν Ζύστ, ἢ στὸν Λένιν, ναί ἂν χρειασθῆ. Θὰ ὑπάρχει ἄλλωστε πάντα κάποιος γιὰ νὰ σκεφθῆ ἀπὸ πρὶν ὅτι χρειάζεται. Καταγγέλλει μὲ θάρρος τὴ διανοητικὴ μικροτρομοκρατία μας Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὴν ἀπεχθάνεται γιατὶ εἶναι παρισινή.

Λὲς καὶ δὲν ἔχει στὶς ἐπαρχίες Φουσὲ καὶ Καρέ. Φαίνεται πὼς ἡ ἔλλειψη χάρτινης λαιμητόμου «ὅλοι ὅσοι ἀργοῦνται νὰ ἀποδώσουν τιμὲς στὴν πρωτεύουσα, καταλήγουν στὴν παγίδα τῆς σιωπῆς. Σὲ μιὰ καταπακτὴ ὅπου, εὐτυχῶς, δὲν ρίχτηκε ὁ συγγραφέας.

Ὑπάρχει φόβος ἀκόμη μήπως αὐτὸ τὸ μίσος γιὰ τὸ Παρίσι, δὲν ἐπηρεάζει τὴν περιφρονητικὴ κριτικὴ γιὰ τὸ «παρισινὸ καρναβάλι τοῦ 1968» γι' αὐτὴ «τὴ μασκαράτα». Ἕνας ἀριστερὸς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνει ἀναίσθητος μπρὸς σὲ ὁ,τιδήποτε «πραγματικὰ ἐπαναστατικὸ» καὶ τὸ ὁποῖο μιὰ μέρα θὰ ξαναφανῆ Γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ πράγματος, ἂς ἐλπίσουμε ὅτι κάθε γαλλικὴ ἐπανάσταση θὰ ξεκινᾶει ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἂν ὁ Ρομπὲρ Ἐσκαρπὶ σκέφτεται ἔτσι πάνω στὴν Ἀριστερὰ καὶ στὴ ζωή του, εἶναι γιατὶ τὸν ὤθησαν ἡ στιγμὴ καὶ τὸ γεγονός. Ὁ ἄνεμος ἦταν οὔριος. Τὸ μελάνι του δὲν ἔχει στεγνώσει ἀκόμη καὶ θὰ πρέπει νὰ διαβάσει μὲ μελαγχολικὴ ἔκπληξη αὐτὸ ποὺ τελευταία εἶχε γράψει:: «Ἡ Δεξιὰ στὴν ἐξουσία φτιάχνει τὴν Ἑνωμένη Ἀριστερά». Καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ γιὰ νὰ διαλυθῆ μήπως δὲν χρειάζεται πιὰ κἂν τὴν ἐξουσία, ὅπως τὸ 1937, ἀλλὰ τῆς ἀρκεῖ τὸ πλησίασμα σὰν τὴν ὅπως πέρυσι;

ΠΑΝ

Οἱ φόλες

ΜΙΑ ἀξιοπρόσεκτη ἐπιστολὴ ἀπὸ ἐπαρχιακὴ πόλη:

«...Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ ρίχνει φόλες στὰ ἀδέσποτα σκυλιά.. Οἱ ἀστυνομικοὶ σκοτώνουν ἀκόμη καὶ σκυλιὰ μὲ περιλαίμιο ποὺ ἔχουν περάσει ἀπὸ γιατρούς, ποὺ ἔχουν ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τὰ ἀγαποῦν. Καὶ ἀπειλοῦν μὲ μηνύσεις ὅσους ἰδιοκτῆτες δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ τὰ σκοτώσουν...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα σκότωσαν καὶ τὸ δικό μου σκυλί, συνεχίζει ὁ ἐπιστολογράφος. Μέσα στὸ μαγαζί μας καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐπὶ διόμισυ ὧρες ἔβλεπα τὸ σκυλὶ νὰ ἀργοπεθαίνει μὲ σπασμούς, χωρὶς ἐγὼ νὰ μπορῶ νὰ κάμω τίποτα.

Πῶς θὰ πρέπει νὰ ἀντιδράση ὁ πολίτης σὲ μιὰ τέτοια συμπεριφορά; Μὲ μήνυση; Καὶ τί εἴδους κράτος εἶναι αὐτὸ ὅπου γιὰ νὰ προστατευθῆ ὁ πολίτης πρέπει νὰ κάνει μηνύσεις σ' αὐτοὺς ποὺ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἐκπρόσωποι τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς τάξεως;».

Ἡ οἰκονομία τῆς Κύπρου

Η ΕΠΑΝΑΔΡΑΣΤΗΡΙΟΠΟΙΗΣΗ τῆς ἐπιχειρηματικῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς μηχανῆς στὴν Κύπρο παρὰ τὸ βαθύτατο κλονισμὸ ποὺ προκάλεσε στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς Μεγαλονήσου, ἡ τουρκικὴ εἰσβολή, βοήθησε τὴν Κυπριακὴ οἰκονομία νὰ ἐπιτελέση ἄλματα σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς τομεῖς.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐνισχύθηκε ἀπὸ ἕνα πλέγμα δραστηρίων καὶ ἀποτελεσματικῶν μέτρων τῆς κυβερνήσεως, τόσον, ὥστε νὰ προσεγγίζη σήμερα ἡ Κυπριακὴ οἰκονομία τὰ ἐπίπεδα στὰ ὁποῖα βρισκόταν πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τοῦ Ἀττίλα.

Τὸ συμπέρασμα αὐτό, ποὺ διαβεβαιώνεται ἀπὸ τρεῖς ἀρμόδιες πηγὲς ἐξηγεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλληνοκυπριακῶν συνομιλιῶν γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων τῶν δυὸ πλευρῶν, κυρίως στὸ πεδίο τῶν ἐπενδυτικῶν καὶ παραγωγικῶν συνεργασιῶν, οἱ ὁποῖες παρουσιάζουν ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις ἰδιαίτερα εὐνοϊκὲς προοπτικές, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ στοιχεῖα γιὰ τὶς ἐξελίξεις τῆς Κυπριακῆς ἐγκυρίας.

Λέει νὰ ξαναπαντρευτῆ

ΝΕΩΤΕΡΕΣ πληροφορίες ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ἀμὶν ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὶς πιὸ πολλὲς ἐρωμένες ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη φορά. Ἐν τούτοις σκέφτεται σοβαρὰ νὰ ξαναπαντρευτῆ καὶ νὰ νοικοκυρευτῆ.

Τὸ δίσημο κτῆνος ἔχει ἀποκτήσει μέχρι σήμερα 65 παιδιά. Ὅμως οὔτε αὐτὰ οὔτε οἱ σχεδὸν ἰσάριθμες ἐρωμένες καὶ τέως σύζυγοι μποροῦν νὰ ἰσορροπήσουν τὸν πιὸ βάρβαρο ἀνισόρροπο.

Ὁ κύριος φόβος του εἶναι ὅτι ἡ ζωή του ἀπειλεῖται γι' αὐτὸ καὶ δὲν μένει ποτὲ ἔξω ὅταν πέσει τὸ σκοτάδι καὶ ἔχει πάντα γύρω του ἰσχυροὺς σωματοφύλακες. Μιὰ ζωὴ ποὺ στηρίζεται στὴν τρομοκρατία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι καὶ γεμάτη ἄγχος. Τόσο δυνατό, ὥστε νὰ διαπερνᾶ ἀκόμη καὶ τὴν παχυδερμία τοῦ Ἀμίν.

ΤΟ ΩΡΑΡΙΟ λειτουργίας τῶν καταστημάτων δὲν βρῆκε τὴν ὁριστική του λύση, ἢ μᾶλλον μιὰ λύση ἀποδεκτὴ ἀπὸ τοὺς περισσότερους παράγοντες ποὺ συνθέτουν τὸ κύκλωμα ὑπάλληλοι, καταστηματάρχες.

Ὅμως τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἀπομένει μέχρι τὴν ἄνοιξη εἶνει τὰ περιθώρια τόσο στὴν κυβέρνηση ὅσο καὶ στοὺς ἄμεσα ἐνδιαφερομένους νὰ ἐξετάσουν τὸ πρόβλημα ἀπ' ὅλες του τὶς πλευρές. Ἡ πεῖρα ποὺ ἀποκτήθηκε μέχρι τώρα ἀπὸ τὴ δοκιμαστικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ συνεχοῦς θὰ εἶναι πολύτιμη. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχει καλὴ προαίρεση ἑκατέρων.

ΤΟ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ «ΚΕΝΟ»

Πῶς οἱ ἡλικιωμένοι στὴ Γαλλία ἀγωνίζονται κατὰ τῆς μοναξιᾶς

Πανεπιστήμια συνταξιούχων καὶ λέσχες τῆς 3ης ἡλικίας

ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΗΛΙΚΙΑΣ 60 ΕΩΣ 80 ΕΤΩΝ

ΠΑΡΙΣΙ, (,Ιδ. Ὑπ.). «Ἀλήθεια, δὲν μποροῦμε νὰ εἰσχωρήσουμε μέσα στην οἰκογενειακὴ ζωὴ τῶν νέων. Ἔχουν τόσες πολλὲς ἀσχολίες»! Τὴν πικρὴ αὐτὴ διαπίστωση, κάνει χωρὶς κανένα ἴχνος μνησικακίας, μιὰ γριούλα 72 χρονῶν, ἐπιβεβαιώνοντας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρόσφατης σφυγμομετρήσεως ποὺ ἔγινε στὴ Γαλλία, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἕνας στοὺς δύο ἡλικιωμένους νοιώθει ἀπομονωμένος ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή.

Πράγματι, οἱ νέοι, σήμερα, δὲν ἐνδιαφέρονται ἔμπρακτα γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους, ὄχι ὅμως ἀπὸ ἀδιαφορία, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς συνθῆκες, τῆς σύγχρονης ζωῆς: μεγάλες ἀποστάσεις, κυκλοφοριακὴ συμφόρηση, κούραση ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ἐργασία, προσωπικὰ προβλήματα, ἀπορρόφηση στὴν τηλεόραση... Ἔτσι, οἱ ἡλικιωμένοι πέφτουν ὁλόενα καὶ περισσότερο, στὴν ἐγκατάλειψη.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ ΚΕΝΟΥ

Στὸ περιθώριο τῆς ἐπαγγελματικῆς, κοινωνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς ζοῦν σήμερα, στὴ Γαλλία, 6—7 ἑκατομμύρια συνταξιοῦχοι, ποὺ νοιώθουν ἔντονα ἕνα συναίσθημα «κενοῦ», αὐτὸ τὸ σὸκ ποὺ ἀκολουθεῖ πάντα τὴ συνταξιοδότηση, καὶ ποὺ σημαίνει τὴ συνειδητοποίηση τῆς «ἀχρηστίας».

Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴ μοναξιὰ καὶ αὐτὸ τὸ βασανιστικὸ «κενό», οἱ ἡλικιωμένοι ἔχουν ἱδρύσει ἑκατοντάδες «λέσχες τῆς τρίτης ἡλικίας» σέ ὅλες σχεδὸν τὶς πόλεις τῆς Γαλλίας, λέσχες ὅπου ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία μαθαίνουν νὰ κεντοῦν· διδάσκονται τὴν τέχνη τῆς φωτογραφίας καὶ τῆς ἀγγειοπλαστικῆς, διηγοῦνται τὶς ἀναμνήσεις τους καὶ ἀποκτοῦν ἕνα ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ τοὺς ἀπομένει. Χάρη σ' αὐτὲς τὶς λέσχες, οἱ ἡλικιωμένοι δὲν «ἀφήνονται νὰ πεθάνουν», ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει ἕνας γέρος 75 χρονῶν.

Ἄλλοι ἡλικιωμένοι, ἀνακαλύπτουν στὴν τρίτη ἡλικία τὴν κλίση τους γιὰ τὸ θέατρο καὶ παρακολουθοῦν εἰδικὲς θεατρικὲς σχολὲς γιὰ ἡλικιωμένους, ὅπως τὸ «Φόρουμ», ποὺ λειτουργεῖ στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, ἡλικιωμένοι ἀπὸ 65 μέχρι 92 χρονῶν τραγουδοῦν, χορεύουν, αὐτοσχεδιάζουν πάνω σὲ σύγχρονα καυτὰ θέματα.

Η ΜΟΝΑΞΙΑ

Τὸ θεμελιῶδες, ὅμως πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ἡλικιωμένοι τῆς σύγχρονης κοινωνίας, εἶναι ἡ μοναξιά. Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ λόγια μιᾶς γυναίκας 72 χρονῶν, ποὺ ὁμολογεῖ:

«Διαβάζω δυνατά, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶμαι ἀκόμα σέ θέση νὰ μιλῶ, σὲ περίπτωση ποὺ κάποιος ἔρθει νὰ μὲ ἐπισκεφτεῖ».

Ὅλοι οἱ ἡλικιωμένοι ἐμφανίζουν τὴν ἴδια ἀγωνία ἀπέναντι στὴ μοναξιά. Ἄτομα ποὺ δούλευαν μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ βρίσκονται ξαφνικὰ μετὰ τὸν θάνατό τους, ὁλομόναχοι, χωρὶς κάποιον νὰ ἐνδιαφερθεῖ γι' αὐτούς. Τὸ δράμα τῶν ἡλικιωμένων εἶναι ὅτι πρέπει νὰ προσαρμοστοῦν στὶς νέες συνθῆκες τῆς ζωῆς, ποὺ προκύπτουν μὲ τὸ πέρασμα στὴν «τρίτη ἡλικία».

Αὐτὸ τὸ δράμα εἶναι τόσο ἀγωνιῶδες, ὥστε στὴ Γαλλία, σὰν ἀντίβαρο ἄρχισε νὰ δημιουργεῖται ἕνα κίνημα, ποὺ ἀποβλέπει, στὸ νὰ ἀρνηθεῖ τὰ γηρατειά.

ΤΟ «ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ»

Σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνση κινεῖται τὸ «Πανεπιστήμιο τῶν συνταξιούχων» ποὺ ἵδρυσε πρὶν τέσσερα χρόνια, ὁ καθηγητὴς τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, Πιέρ Βελλά. Τὸ 1973, ὁ Πιὲρ Βελλὰ ἀποφασίζει νὰ ἐπιτρέψει τὴν εἴσοδο στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Τουλούζης, ὅπου διδάσκει σὲ μιὰ νέα κατηγορία φοιτητῶν: ἡ ἡλικία τους κυμαίνεται ἀπὸ 60 μέχρι 80 χρόνια. Εἶναι τὸ Πρῶτο Πανεπιστήμιο τῆς τρίτης ἡλικίας. Ἡ προσέλευση τῶν «γηραιῶν» φοιτητῶν» εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε καὶ ἄλλα Πανεπιστήμια τῆς Γαλλίας ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς Τουλούζης.

Σήμερα φοιτοῦν σέ διάφορα Πανεπιστήμια τῆς Γαλλίας, 35.000 φοιτητές τῆς τρίτης ἡλικίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀψηφώντας, τὰ χρόνια ποὺ βαραίνουν στοὺς ὤμους τους, κάνουν γυμναστική, διδάσκονται γιόγκα, παρακολουθοῦν διαλέξεις, μὲ θέμα τὴ γενετικὴ ἢ τὴ λογοτεχνία, ἐπισκέπτονται ἐκθέσεις, μουσεῖα καὶ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, ἀνακαλύπτουν τὴ μουσικὴ πόπ καὶ τοὺς δίσκους τοῦ Μπόμπ Ντύλαν, μὲ ἄλλα λόγια ἀνακολύπτουν καὶ πάλι τὴ δίψα γιὰ μάθηση καὶ ζωή.

«ΣΕΞΟΜΑΝΙΑ» ἔχει καταλάβει τοὺς Ἱσπανούς

ΜΙΑ ΑΛΛΗ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

«Στὴν Ἱσπανία πέθαναν τὰ ἔντυπα τῆς καρδιᾶς καὶ γεννήθηκαν τὰ ἔντυπα τοῦ πισινοῦ» ἔγραψε στὸ τελευταῖο τεῦχος του τὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ«Κάμπιο16», ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ἢ τέσσερα ἔντυπα, ποὺ ἐπιμένουν νὰ μὴν δημοσιεύουν φωτογραφίες γυμνῶν γυναικῶν καὶ πού, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται, γι' αὐτὸν ἀκρι βῶς τὸν λόγο μειώνεται ἡ κυκλοφορία του. Τὸ περιοδικὸ πρὶν ἑνάμιση χρόνο κυκλοφοροῦσε σὲ τριακόσιες χιλιάδες ἀντίτυπα, ἐνῶ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες δὲν ξεπερνάει τὶς ἑκατὸ χιλιάδες.

ΑΠΟ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, τοὺς περισσότερους ἀναγνώστες ἔχει τὸ «Ἐντερ βιού» (περίπου 1.000.000 ἀντίτυπα), ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα παράξενο μῖγμα σὲξ καὶ πολιτικῆς ἐκκιμασμένα ἤδη σὲ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Τὰ ἄρθρα εἶναι σχεδὸν σκανδαλιστικὰ καὶ στὶς σελίδες ὑπάρχουν δεκάδες φωτογραφίες ἐρωτικῶν στάσεων. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας εἶναι, ὅτι προσκλήθηκαν νὰ συνεργασθοῦν καὶ οἱ γνωστότερες ὑπογραφὲς τῆς ἱσπανικῆς κουλτούρας, ὅπως εἶναι ὁ εὐθυμογράφος Πάκο Ὀὺμπράλ, ὁ μαρκήσιος Χοσὲ Λουὶς Βίλλα Λόνγκα καὶ ὁ θεατρικὸς συγγραφέας Ἀντόλφο Μαρσίγια.

ΤΟ «ΙΝΤΕΡΒΙΟΥ» δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεση. Ὅλα σχεδὸν τὰ περιοδικὰ ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν πρωτοπορειακὰ πολιτικὰ φύλλα, υἱοθετοῦν τὴν ἴδια συνταγή. Στὴν συνέχεια ὑπάρχει, σὲ χαμηλότερο ἐπίπεδο, ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἑβδομαδιαίων καὶ μηνιαίων ἐντύπων ποὺ ἀσχολοῦνται μόνον μὲ τὸ γυμνό. Πρόκειται γιὰ τὴν ξαφνικὴ καὶ συγκλονιστικὴ ἀνακάλυψη τοῦ σὲξ ποὺ πραγματοποιεῖ ἕνας λαὸς μετὰ ἀπὸ σαράντα χρόνια φρανκικῆς καὶ καθολικῆς λογοκρισίας. Τὰ περιοδικὰ «Μπαζάρ», «Ἐλ Παπούς», «Γιὲς», «Λουΐ», «Κλίμαξ», «Φλάς», «Πλαίη Λέϋν τυ» καὶ ἄλλα, δημοσιεύουν κάθε ἑβδομάδα φωτογραφίες ὁμοφυλοφιλικῶν καὶ ἑτεροφυλοφιλικῶν σχέσεων καὶ ἐξηγοῦν στὸν Ἱσπανὸ ἀναγνώστη μὲ ποιὸ τρόπο ἡ Λίντα Λάβλεης ἡ διάσημη πρωταγωνίστρια τῆς ἀμερικανικῆς πορνοταινίας κατόρθωσε νὰ γυρίσει τὸ «βαθὺ λαρύγγι» χωρὶς νὰ πνιγεῖ.

ΣΕΞΟΜΑΝΙΑ

ΣΗΜΕΡΑ ἡ χώρα πάσχει ἀπὸ σχιζοφρένεια, λέει ἡ Ναταλία Σαλμόνες, 31 ἐτῶν κοινωνιολόγος καὶ διευθύντρια τοῦ ἐθνικοῦ ἰνστιτούτου ἐπιστημῶν καὶ παιδείας, ἑνὸς ἱδρύματος ποὺ συγκεντρώνει στοιχεῖα καὶ ντοκουμέντα γιὰ τὴν γρήγορη κοινωνικὴ ἀλλαγὴ ποὺ προκαλεῖ ἐπανάσταση στὶς συνήθειες καὶ στὴν νοοτροπία τριανταπέντε ἑκατομμυρίων Ἱσπανῶν. «Γιὰ τὸ διαζύγιο γίνεται βέβαια λόγος ἀλλὰ δὲν προετοιμάζεται κανένας νόμος. Γιὰ τὶς ἐκτρώσεις γίνονται ἐλάχιστοι ὑπαινιγμοί. Τὸ χάπι εἶναι κάτι ποὺ κυκλοφορεῖ κρυφά. Ἡ ὁμοφυλοφιλία πάντοτε τιμωρεῖται. Δηλαδὴ συνεχίζεται ἡ τυπικὴ ὑποκρισία σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ γυναῖκα μένει στὸ σπίτι καὶ ὁ ἄντρας μπορεῖ νὰ ἔχει ὅσες ἐρωμένες θέλει φτάνει νὰ μένουν κρυφές. Ἡ μόνη καινοτομία εἶναι ἡ διαφήμιση ποὺ βομβαρδίζει τὶς νοικοκυρὲς ρωτώντας: «Εἶστε γυναῖκες ἢ μηχανές;». Ἂν λοιπὸν εἶστε γυναῖκες μὴν περνᾶτε τὸν καιρὸ σας πλέοντας τὶς κάλτσες καὶ τὰ σώβρακα τοῦ συζύγου σας καὶ ζητήστε νὰ σᾶς ἀγοράσει πλυντήριο». Καὶ ἡ Ναταλία Σαλμόνες συνεχίζει: «Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἔχουμε τὴν εἰσβολὴ τῶν ἐρωτικῶν περιοδικῶν ποὺ στὶς σελίδες τους ὑπάρχουν ἀμέτρητες μικρὲς ἀγγελίες καὶ μᾶς κάνουν νὰ σκεφτόμαστε ὅτι μοιαδικὴ ἔμμονη ἰδέα εἶναι τὸ σέξ». Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ γεγονὸς ἐξηγεῖται, ἀρκεῖ νὰ σκεφτοῦμε ὅτι μόλις πρὶν τρία χρόνια οἱ φρανκικὲς ἀρχὲς ἔκλεισαν τὸ περιοδικὸ «Τριούμφ» ἐπειδὴ εἶχε δημοσιεύσει ἕνα ἄρθρο μὲ θέμα τὸ διαζύγιο. «Εἶναι ἕνα μεθύσι ποὺ ἴσως βγεῖ σὲ καλὸ — καταλήγει ἡ Σαλμόνες — ἕνα μικρόβιο ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μᾶς μόλυνε. Στὸ κάτω — κάτω καὶ οἱ Ἱσπανοὶ θὰ πρέπει νὰ μάθουν νὰ χρησιμοποιοῦν ὡρισμένες λέξεις χωρὶς νὰ κοκκινίζουν».

Οἱ Ἰάπωνες ἑτοιμάζουν μιὰ «ἐπανάσταση» στοὺς δίσκους

ΤΟΚΙΟ. Οἱ Ἰάπωνες ἑτοιμάζουν ἕνα αἰφνιδιασμὸ καὶ θὰ εἰσβάλουν στὴ διεθνὴ ἀγορὰ δίσκου, μὲ μία τεχνολογικὴ καινοτομία ποὺ θὰ ἐπιτρέψει νὰ κυριαρχήσουν. Γιατὶ τώρα ἡ ὑψηλὴ πιστότητα, ἔγινε πλέον ἠλεκτρονικὴ καὶ ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴ μεγαλύτερη ἐπανάσταση στὴν ἠχογράφηση. Σημαίνει ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ ἐμπρὸς θὰ ἀκοῦμε δίσκους ἐντελῶς νέου τύπου καὶ σὲ ποιότητα ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκριθεῖ μὲ τοὺς δίσκους ποὺ ἀκούγαμε.

Ὁ δίσκος τῆς αὔριον ποὺ ἑτοιμάζουν οἱ Ἰάπωνες βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς δοκιμῆς. Οἱ μεγάλες ἰαπωνικὲς ἑταιρίες λένε ὅτι οἱ νέοι δίσκοι δὲν πρόκειται νὰ δοθοῦν στὴν κατανάλωση παρὰ μόνον ἀφοῦ περάσουν τρία τέσσερα χρόνια γιατὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν προηγουμένως διάφορα τεχνικὰ προβλήματα καὶ νὰ ὑπάρξει συμφωνία μεταξὺ τῶν μεγάλων ἑταιριῶν τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ὁ ἀνταγωνισμός.

Ἡ ἐπανάσταση στὸν δίσκο δὲν συντελεῖται μόνο στὴν ποιότητα τοῦ ἤχου, ποὺ φθάνει σὲ μία τελειότητα, τὴν ὁποία κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διανοηθεῖ. Ἀλλὰ εἶναι καὶ στὴ χρησιμοποίησή τους. Τὰ ἠχογραφικὰ κέντρα πρέπει νὰ προσαρμοσθοῦν στὴ νέα πραγματικότητα, οἱ καλλιτέχνες νὰ ἀσκηθοῦν στὴ νέα ἠχογράφηση καὶ ἕνας κόσμος ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴ βιομηχανία τοῦ δίσκου, θὰ βρεθεῖ κατ' ἀνάγκη μπροστὰ σὲ νέες ἀπαιτήσεις καὶ τελειότητες. Ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν χρόνο γιὰ νὰ γίνουν. Πρέπει νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι καὶ σὲ ἄλλες χῶρες γίνονται ἀνάλογες προετοιμασίες ὥστε νὰ προβλέπεται κανεὶς ὅτι ἡ δεκαετία 1980—1990 θὰ κυριαρχηθεῖ ἀπὸ τὸν ἠλεκτρονικὸ δίσκο.

Ἀνεκαλύφθησαν ὀρυχεῖα βωξίτου στὸν Ἀμαζόνιο

ΝΕΑ ΠΗΓΗ ΠΛΟΥΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑ

ΜΠΡΑΖΙΛ. Τὸ ποταμόπλοιον «Τσιντὰτ ντὲ Νατὰλ» ἐκινεῖτο μετὰ βραδύτητος ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Τρομπέττας εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀμαζονίου.

Ὁ γεωλόγος Ἰγκὸρ Μουσατσοσιβίλυ εὑρίσκετο ἐπ' αὐτοῦ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν περιοχὴν τῶν ὀρυχείων βωξίτου Τρομπέττας.

Πρὸ 13 ἐτῶν ἔκαμε τὴν ἴδιαν διαδρομὴν ὅταν ἀναζήτει τὸ κοίτασμα τοῦ βωξίτου, τοῦ μετάλλου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξάγεται τὸ ἀλουμίνιον. Αἱ γεωλογικαὶ μελέται ἐξείκνυον ὅτι ἡ περιοχὴ αὐτὴ τοῦ Ἀμαζονίου θὰ πρέπει νὰ ἔκρυπτε κοίτασμα εἰς μικρὸν βάθος ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, καὶ εἰς ἀπόστασιν 1.100 χλμ. ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀμαζονίου.

Καὶ ἄλλοι εἶχον ἀναζητήσει αὐτὸ τὸ κοίτασμα ἀλλ' ὡς λέγει ὁ